

Prelaadi kiri (juuli 2012)

”Armastage Püha Isa väga!
Palvetage palju Paavsti eest!
Pidage temast lugu!” Piiskop
Echevarria tsiteerib oma kirjas
püha Josemaria sõnu ja soovib,
et me Paavsti eest
palvetaksime.

20.07.2012

Minu armsaimad, hoidku Jeesus
minu tütreid ja poegi!

Kõik me oleme rõõmsad ja tänulikud
selle üle, et 28.07 andis paavst

Benediktus XVI välja dekreedid, mis tunnistas meie armsa Don Alvaro "kangelaslikke voorusi". Meie rõõm on suur, sest Kirik näitas selle aktiga, et Opus Dei vaimsus, millele meie Isa esimene järglane ka kõige väiksemates asjades viimse hingetõmbeni truuks jäi, vastab täielikult Evangeeliumile. Seepärast on see ka tee, *kus on võimalik muuta kõik meie elu hetked ja olukorrad võimaluseks, et Jumalat armastada ja Kristuse riiki teenida*, nii, nagu võime lugeda auväärse Jumala teenri palvekaardilt!

Tahaksin Teid kutsuda, ikka ja jälle Pühimat Kolmainsust tänama: *Gratias tibi, Deus, gratias tibi! Opus Dei vaimsuse kingituse eest* -, mis on vana, nagu Evangeelium ja uus, nagu Evangeelium"[1] -, millest paljud inimesed osa saavad, isegi need, kes ei ole meie üleloomuliku perekonna liikmed, nagu näiteks sugulased, sõbrad ja lugematu arv teisi inimesi,

kes soovivad igapäevaelus seda
vaimsust järgida, mille meie Isa sai
Jumalalt.

Lugedes viimastel päevadel teie kirju
minu sünnipäevaõnnitlustega, olen
ma loomulikult ülitänuväärne Jumalale,
sest tema soovil on Opus Dei – ning
samas kogu Kirik, kuhu Opus Dei
kuulub – üks suur üleloomulik
pere, mida seovad isalikud,
lapselikud ja vennalikud sidemed.
Olin kohe mõtetes koos meie Isaga,
kelle mälestuspäev oli samuti äsja.
Temale, püha Josemariale, tema
kangelaslikule truudusele võlgneme
me tänu selle perekondliku vaimu
eest, mis Opus Deid iseloomustab,
mis väljendub nendes pidupäevades,
mida me aasta jooksul pühitseme.
Ma tänan teid kõiki, et olete neil
päevil minu eest palvetanud ning
vastan teile sellega, et palvetan ka ise
rohkem teie kõigi eest.

Eriti tänulik ja lapselikult rõõmus
aga olen ma nende armastusväärsete
sõnade eest, mis Paavst Benediktus
XVI mulle sünnipäevaks saatis.
Selles, tema oma käega alla
kirjutatud kirjas kinnitas Püha Isa, et
ta palvetab ja õnnistab kõiki, kes
tema hoole alla on usaldatud. See
Paavsti poolehoiuavaldus peaks meid
innustama, veel rohkem tema
intentsioonidega ühenduses olema
ning tajuma oma vastutust, et veel
intensiivsemalt Kõrgeima
Hingekarjase ja tema töö eest
palvetada.

Mulle on väga südamesse läinud
sõnad, mis meie Asutaja Kristuse
asemiku kohta lausus ja mida ma ise
sageli teda kogu südamest lausumas
kuulsin: "Armastage Püha Isa!
Palvetage palju tema eest! Pidage
temast lugu! Ta vajab oma laste kogu
armastust. Olen seda kogeda saanud,
sest olen lihast ja luust inimene,
mitte mingi post. Paavst tunneb, et

me temast lugu peame ja teda ikka ja alati armastame, sest ta on Kristuse armastusväärne asemik maapeal.”[2] Kui sageli päeva jooksul palvetame me püha Peetruse järglase eest? Kas ta võib meie truudusele loota?

Meie Isa kandis oma südames alati vankumatut armastust Paavsti vastu. Ühes oma kirjas, mis on kirjutatud ajal, mil Opus Dei oli alles väike adra varjus olev seemnekorv, jutustab ta, et kujutas ennast sageli ette Paavsti olukorras ja kujutas Vaimse armulaua ja Roosipärja palvete ajal ette, kuidas ta seda tema enda käest vastu võtaks. Nii *materialiseeris* ta üksikasjades ühtsuse Rooma Piiskopiga ja nii suurenes see südamlik austus Kristuse asemiku vastu maapeal, kõigi kristlaste ühise isa vastu, üha enam ja enam.

Need mõtted tulid mulle pähe seepärast, et juulis on jälle aastapäev, mil Paavst esmakordselt meie Isa

vastu võttis. See oli 16. juulil 1946. aastal, kolm nädalat pärast tema esimest Rooma reisi. Mõned päevad enne seda saatis Paavst Pius XII Mons. Montini, (hiljem Paavst Paul VI) kaudu oma foto, millele ta oma käega pühenduse kirjutas ning millega ta meie Asutajat ja kogu Opus Deid õnnistas. Milline lapselik rõõm teda valdas! Otsekohe kirjutas ta oma tütardele ja poegadele: "Mul on Püha Isa oma käega kirjutatud pühendus "Püha Risti Preestrite ühingu ja Opus Dei Asutajale". Milline rõõm! Olen seda juba tuhat korda suudelnud." Ja Postscriptum lisas ta: "Ärgem unustagem palveid ja olgem väga rõõmsad."[3]

Paavsti ja tema palvesoovide eest palvetada, on meie Asutaja pärandus, mille Don Alvaro, tema esimene järeltulija eeskujuliku truudusega meile vahendas. Ja nüüd on minu ülesanne teid selles katoliikliku elu punktis tugevamaks muuta. Ma teen

seda alati, kuid neil rasketel aegadel, mil igalt poolt Kiriku ja Püha Isa vastu kriitikat tuleb, tunnen, et pean seda veel rohkem tegema. Hiljuti toimunud Apostlite Peetruse ja Pauluse Suurpüha, kes Rooma kiriku oma verele rajasid ning kes on ühtlasi ka universaalse Kiriku tugisammasteks, aitab meil veelgi enam Püha Isaga ühenduses olla. Austagem teda ja tehke kõik mis võimalik, et paljudes inimestes kasvaks armastus Peetruse järglase vastu!

Viimaste nädalate Üldaudientsi katehheesi osas keskendus Benediktus XVI palve tõhususele. Ta tõi välja konkreetseid momente algkiriku elust ja rääkis, kuidas esimesed kristlased tagakiusamistele ja rünnakutele reageerisid. Me kõik mäletame kuidas Suurkohus (Synedrion) Peetruse ja Johannese vahistas ning keelas neid Jeesuse nimel jutlustamast.[4] Pärast seda,

kui nad jälle vabaks lasti, kutsusid Apostlid esimesed jüngrid kokku ja jutustasid mida nad olid kogenud. Paavst mainib veel, et see algkogudus ei "ehmunud ega läinud laiali.

Inimesed hoopis ühinesid sügavas palves nagu üheks isikuks, et Issanda poole hüüda. (...) Mida palub kristlik kogudus sel katsumuse hetkel? Nad ei palu oma elule kaitset, ega ka seda, et Jumal Peetruse ja Johannese vahistajatele kätte tasuks. Nad paluvad ainult seda, et võiksid kõiges rahus Jumala Sõna kuulutada. (Ap 4, 29); nad paluvad, et nad usujulgust ei kaotaks, julgust usku kuulutada." [5] Ning lõpuks palvetasid nad hardusega 2. Psalmi, milles kuulutatakse Messiast vaatamata kõigile vaenlastele rünnakutele.

Need esimesed annavad meile, tänapäeva kristlastele oma käitumisega eeskuju, sest ka meie elus on näiteid sellest, et püüame Jumalat tavalisest

kodanikuühiskonnast välja jätta, või vähemalt oma eraelust maha kriipsutada ja sellega tegutsemist piirata. Ma soovitan teil nende kuude jooksul, mis veel Usuaastani, 11.

oktoobrini jäänud on, esimeste kristlaste eeskuju järgida.

Palvetagem täie optimismi ja usaldusega Kiriku vajaduste eest, Paavsti palvesoovide eest ja selle eest, et kogu jumalarahvas oleks ühtne oma Karjasega. Ärgem unustagem seda, mida meie Isa alati rõhutas: "Jumal on alati seesama. – See, mis muret tekitab, on inimesed: siis saab jälle teoks ime, millest Pühakirjas räägitakse. - »Ecce non est abbreviata manus Domini« Jumala käsivars, tema võim ei ole väiksemaks jäänud.»[6]

Pühendagem ennast sellesama kindlusega apostolaadile, olles veendunud – see ei ole liialdus - , et meid ootavad miljonid inimesed. Kuid sõnad – seda kordas pidevalt ka

püha Josemaria – ei piisa, isegi siis, kui nad on vajalikud; vaja on ”tegusid”. Päevast päeva tihe side usuga, rõõm, mis tuleneb jumalalapseks olemisest.

Teine episood, mis Benediktus XVI meile meelde tuletab, on Peetruse vabakssaamine vähe aega enne kohtuprotsessi. Ka sel puhul kogunesid usklikud ning palvetasid väga intensiivselt. Apostlite Tegude Raamatust võime lugeda, et *nii peeti Peetrust vangis, aga kogudus palvetas lakkamatult Jumala poole tema pärast*. [7]. Püha Josemaria vaatles sageli, kuidas Kiriku visad palved Siimon Peetruse Heroodese ja juudamaa rahva käest päästsid. *Tee raamatus ütleb ta sulle ja mulle.* ”Joo ”Apostlite tegude” selgest allikast: Kaheteistkümnendas peatükis tuleb inglite abiga vangist pääsenud Peetrus Markuse ema maja juurde. – Nad ei taha uskuda tüdrukut, kes teatab, et Peetrus on värava taga.

Angelus eius est! – See on tema ingel!
ütlesid nad.

– Näed, millise usaldusega suhtusid
kaitseinglitesse esimesed kristlased.

- Aga kuidas on sinuga?”[9]

Kas me kutsume usuga püha
Kaitseingli appi? Kas me kasutame
tema abi isiklikus hädas ja meie oma
Kiriku hädades? Kas me palume
tema abi apostellikus töös?

Selgitades neid Evangeeliumi stseene
soovitab Püha Isa meil, “ja kõigil
kristlastel kõik oma igapäevaelu
sündmused palvesse tuua, et nii
nende sügavamat tähendust otsida.
Ja nagu esimesed kristlased, võime
ka meie, kui laseme Jumalasõnal end
valgustada, siis võime ka meie
Pühakirja vaadeldes nägema õppida,
et Jumal eksisteerib meie elus, et ta
on kohal ka eriti kõige raskemates
olukordades ning et see kõik – ka
asjad, millest me aru ei saa – on osa

kõrgemast armastuse plaanist, milles lõplik võit kurja, patu ja surma üle on tõepoolest hea, armu elu, Jumala võit”[10] Üks teine kord aga nõudis Paavst meilt samamoodi isiklikku südametunnistuse läbivaatust: ”Kuidas ma palvetan? Kuidas me palvetame? Kas ma pühendan piisavalt aega Jumalaga suhtlemisele?”[11]

Need ülimalt aktuaalsed mõtted peaksid sageli meie igapäevaste palvete sisuks olema. Ilma sellise vestluseta Jumalaga, pühima Emaga, inglite ja pühakutega ei saa me – ega taha – elada. ”Minu palve sisu on ka minu elu sisu”[12], kinnitas püha Josemaria, ja see kehtib ka meie kohta. Isiklikus palves voolab läbi kõik, millega me tegeleme, mis meile muret valmistab, kuigi meie Isa sõnade järgi ei peaks meil olema *preocupaciones* (muresid) vaid ainult *ocupaciones* (tegevused), sest me

usaldame Jumala headust, kes laseb kõik tulla meie heaks.

Ma juba rääkisin ja olen alati rääkinud mõnedest Kiriku ja praeguse aja muredest: Kiriku ja maailma elust, hingede päästmisest ja igapäevasest apostolaadist – seda on vaja kõigile Jumala lastele südamele panna. Teised mured langevad vahetult ühte kriisidega, mis, erineva intensiivsusega kõiki maid puudutavad. Ma tean hästi nende tagajärgi ning ma ei saa vaadata ükskõikselt, et paljud inimesed nende pärast raskusi kannatama peavad: töötust; elementaarsete mugavuste puudumist; muret, kuidas iga päev perekonna budjetiga toime tulla. Ma kinnitan teile, olen eriti lähedal neile ja koos nendega, kes suurte probleemide ees seisavad. Ka siis, kui valitsuse esindajad ja kõik vastutavad isikud hädavajalikke otsuseid tegema peavad, et

võimalikult kiiresti olukorrast välja tulla, soovitan ma teil Jumalat usaldada ja temale kõik kitsaskohad usaldada, mis meie elu raskeks teevad.

Paremaid aegu oodates ei tohiks igatahes sellistest töödest keelduda ja neid mitte vastu võtta, mis ümberkvalifitseerumist nõuavad. Üritage halbade aegadest heaga välja tulla; kui me neile üleloomuliku eesmärgi anname, siis aitavad need meid inimesena küpseda ja tugevdavad meie ühtsust Jumalaga ja solidaarsust kaasinimestega.

Raske olukord kujutab endast võimalust, üksteist aidata ning seda elegantsiga taluda. Viimasel ajal on mul sageli meelde tulnud Kristuse sõnad Viimsel Õhtusöömaajal, mida meie Asutaja väga sageli tsiteeris: *Armastage üksteist! Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist! Sellest tunnevad kõik,*

et te olete minu jüngrid, kui te üksteist armastate. [13] Ka püha Josemaria oli sügavalt liigutatud, kui ta Apostlite maise elu viimastele hetkedele mõtles, *quem diligebat Iesus* [14] . On säilinud üks vana pärimus, mille kohaselt püha Johannes vana ea tõttu murdunud häälega - igal juhul nii kujutas Isa ette – ikka ja jälle lausus: *Filioli, diligite alterutrum!* – mu lapsukesed, armastage üksteist! [15]

Mitte keegi ei tohiks ennast üksikuna tunda. Igaüks peab tundma, et teda ümbritseb ja kaitseb vennalik armastus ja palve. Püüdkem alati kaasinimeste jaoks kohal olla, et kooseksisteerimine muutuks armastusväärseks, meeldivaks ja oleks täis konkreetseid tähelepanuosutusi. Sageli piisab vaid naeratusest, armastusväärsest pilgust, siirast huvist teiste murede vastu, avatud kõrvast, et kergendada selle elu, kes raskeid aegu üle elab.

Armastus seisneb rohkem
”mõistmises” kui ”andmises”[16] –
need sõnad *Tee* raamatust on ajatult
aktuaalsed.

Enne, kui ma lõpetan, tahan öelda, et
ma soovin, et te neid nõuandeid ka
oma sugulastele, sõpradele ja
kolleegidele edasi annaksite. Aidake
neil kõigis olukordades Jumala, meie
Isa kätt leida, nagu kirjutab meie Isa
püha Pauluse sõnadele toetudes:
*Neile, kes Jumalat armastavad, laseb
Jumal tulla kõik heaks - neile, kes on
tema kavatsuse kohaselt kutsutud*
[17]. Ja ta on kutsunud kõiki oma
õpetust kogu maailmas levitama.
Omnia in bonum!

Nagu te juba teate, nimetasin ma 18.
juunil Prelatuuri kohtu, mis hakkab
tegelema esimese auksiilnumeraari,
Dora del Hoyo õndsaks ja pühaks
kuulutamise asjaoludega. Tänaagem
Pühimat Kolmainsust selle sammu

eest ja palvetage ikka edasi ka minu
palvesoovide eest.

Veel korra tahaksin ma armast Don
Alvarot meenutada, kes 7. juulil
1935. aastal hea ja truu Opus Dei
teenri teekonda alustas. Nagu paljud
teised mälestused, tuletab ka see
päev meelde, millise rõõmu ja püsiva
kutsumusele andumusega ta oma
kutsumuse järgi elas!

Ma õnnistan Teid armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaria, *Kiri*, 9.1.1932 ,
Nr. 91

[2] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 11.5.1965

[3] Püha Josemaria, *Kiri oma
poegadele Peanõukogus* , 30.6.1946,:

A. Vázquez de Prada, „Opus Dei
AsutajaDer“, Kd. 3, Lk. 46

[4] *Ap* . 4, 1-31

[5] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 18.4.2012

[6] Püha Josemaria, *Tee* , Nr. 586

[7] *Ap* 12, 5

[8] *sama* , 11

[9] Püha Josemaria, *Tee* , Nr. 570

[10] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil , 18.4.2012

[11] Benedikt XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 30.11.2011

[12] Püha. Josemaria, *Kristus
möödub* , Nr. 174

[13] *Jh* 13, 34-35

[14] *Sama* ., 23

[15] . Püha Hieronymus, Galaatlase Kirja kommentaar, III, 6, 10 (PL 26, 462)

[16] Püha Josemaria, *Tee* , Nr. 463

[17] *Rm* 8, 2

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuli-2012/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-juuli-2012/) (09.08.2025)